

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Jitky Zavřelové

a soudců Mgr. Jana Čížka a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., ve věci

žalobce: **B. M.,**
státní příslušník Alžírské demokratické a lidové republiky,
bytem X,

zastoupen Mgr. Petrem Václavkem,
advokátem se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1,

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,**
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 12. 2017, č. j. MV-119777-4/SO-2017,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví, jímž žalovaná zamítla žalobcovo odvolání a potvrdila

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.

rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 21. 3. 2017, č. j. OAM-6436-42/MC-2010. Tímto rozhodnutím ministerstvo zrušilo platnost žalobcova povolení k trvalému pobytu na území České republiky podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 31. 12. 2010 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť dospělo k závěru, že žalobce pobýval mimo území členských států Evropské unie nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců a jeho nepřítomnost nebyla odůvodněna závažnými důvody.

2. Žalobce namítá, že žalovaná navzdory závěrům rozsudku zdejšího soudu ze dne 4. 9. 2015, č. j. 47 A 28/2013-52, popírá existenci závažných důvodů na straně žalobce, což je v rozporu se skutečným stavem věci. I v období po 17. 8. 2008 přetrvávaly u žalobce zdravotní potíže (retrográdní amnézie a porucha nálady s charakterem anxiозity), díky nimž byl značně omezen. Když se obrátil na ambasádu České republiky, bylo mu sděleno, že se bez platného povolení k trvalému pobytu nemůže vrátit. Protože jeho případ byl poměrně komplikovaný a po zdravotní stránce nebyl ještě zcela v pořádku, trvalo žalobci několik měsíců, než shromáždil všechny překlady dokladů do českého jazyka, přičemž obstarání překladů v Alžíru není jednoduché pro absenci tlumočnicků. Nejprve se na ambasádu dostavil osobně, ale protože ho nepřijali, komunikoval od vstupu přes domovní telefon. Jelikož mu nerozuměli nebo nechtěli rozumět a protože mu sdělili, že si musí požádat o krátkodobý pobyt, zaslal žádost o obnovení trvalého pobytu s veškerými doklady na ambasádu v Alžíru a stejné listiny zaslal i na Ministerstvo zahraničních věcí. Žalobci nelze vytýkat případné nadbytečné dokládání podkladů, jež bylo způsobeno nejasnostmi a chaosem v činnosti ambasády a pochopitelnou nedokonalou znalostí českých právních předpisů. Žalobce se snažil řešit pobytovou situaci co nejrychleji, průtahy a zmatky byly na straně zastupitelského úřadu.
3. Závěrem žalobce uvádí výhrady k postupům správních orgánů v podobě průtahů, proti nimž se musel úspěšně bránit správními žalobami i návrhy na opatření proti nečinnosti. Od roku 2010 pobývá legálně v České republice, paradoxně opět dosáhl na dobu zákonem předpokládanou pro získání povolení k trvalému pobytu. Přitom platí, že čím delší pobyt cizince na území, tím silnější by mělo být jeho postavení.
4. Žalovaná ve vyjádření k žalobě odkázala na obsah rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, neboť v nich byly řádně vypořádány námitky žalobce shodného znění. Žalobce má možnost řešit po zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu svou pobytovou situaci získáním nového povolení k trvalému pobytu ve smyslu pro něj příznivějšího ustanovení § 66 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.
5. Při ústním jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

6. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

7. Ze správního spisu vyplynuly následující z hlediska obsahu podané žaloby relevantní skutečnosti. Podle potvrzení ministerstva ze dne 1. 3. 2010 měl žalobce povolen na území ČR trvalý pobyt od 30. 11. 1998. Dne 2. 3. 2010 ministerstvo zahájilo správní řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, podle kterého ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec pobýval mimo území nepřetržitě po dobu delší než 6 let. V průběhu řízení žalobce předložil úředně ověřený překlad lékařské zprávy nemocnice ve městě A., Alžírsko, a potvrzení o hospitalizaci ve zdravotním středisku tamtéž. Rozhodnutím ze dne 1. 4. 2010, č. j. OAM-6436-7/MC-2010, ministerstvo zrušilo povolení k trvalému pobytu žalobce, protože dospělo k závěru, že mimo území pobýval nepřetržitě po dobu delší než 6 let. Toto rozhodnutí bylo k rozkladu žalobce zrušeno rozhodnutím ministra vnitra ze dne 23. 12. 2010, č. j. MV-75909-2/VS-2010, neboť z rozhodnutí nevyplývalo, z jakých pramenů ministerstvo získalo informace, že žalobce na území ČR nebyl od března 2003 do 1. 3. 2010, a protože se ministerstvo nevypořádalo s námitkou žalobce, že území ČR opustil v březnu 2004.
8. V rámci nového projednání ministerstvo dne 27. 5. 2011 žalobce vyslechlo. Dne 21. 2. 2012 pod č. j. OAM-176436-24/MC-2010, pak oznámilo žalobci rozšíření důvodů správního řízení, a to o důvod obsažený v § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutím ze dne 29. 3. 2012, č. j. OAM-6436-28/MC-2010, ministerstvo zrušilo žalobci povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Podle odůvodnění citovaného rozhodnutí mělo ministerstvo za prokázané, že žalobce odcestoval v březnu 2004 do Alžírska. To uvedl žalobce při výslechu. Na základě doložené lékařské zprávy mělo pak ministerstvo za prokázané, že se žalobce otrávil a byl v bezvědomí přijat dne 8. 1. 2005 do nemocnice, odkud byl po 45 dnech propuštěn s doporučením rehabilitace a sledování. V únoru 2007 byl odeslán na konzilium, kde byly zjištěny přetrvávající zdravotní komplikace. Plně stabilizován byl stav žalobce dne 17. 8. 2008. Dále ministerstvo vyšlo z toho, že žalobce dne 24. 3. 2009 podal žádost o obnovení platnosti dokladu o povolení k trvalému pobytu, na kterou mu bylo odpovězeno tak, že se má dostavit na pracoviště ministerstva k prodloužení platnosti průkazu. Dne 1. 10. 2009 žalobce podal žádost o krátkodobé vízum k převzetí povolení k trvalému pobytu, které bylo žalobci vystaveno dne 11. 10. 2009 s platností od 11. 10. 2009 do 8. 4. 2010. Do České republiky žalobce přicestoval dne 1. 3. 2010. Podle ministerstva je zřejmé, že žalobce do srpna 2008 pobýval v domovském státě z důvodu otravy a následné dlouhé rehabilitace, nicméně od 17. 8. 2008 do 1. 3. 2010 pobýval žalobce déle než jeden rok mimo území ČR a na tuto délku se nevztahují důvody podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Toto rozhodnutí bylo nejprve potvrzeno rozhodnutím žalované ze dne 5. 9. 2013, č. j. MV-98907-4/SO-2012, následně však v návaznosti na zrušující rozsudek zdejšího soudu ze dne 4. 9. 2015, č. j. 47 A 28/2013-52, bylo zrušeno rozhodnutím žalované ze dne 3. 12. 2015, č. j. MV-123259-9/SO-2013, neboť ministerstvo se nedostatečně vypořádalo s neurčitým právním pojmem „závažné důvody“ a nevyhodnotilo, zda žalobci v návratu objektivně i subjektivně nic nebránilo.
9. Ministerstvo na to vyzvalo žalobce k prokázání jeho tvrzení o problémech s návratem do České republiky a následně opětovně rozhodlo dne 21. 3. 2017 pod č. j. OAM-6436-42/MC-2010 o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu. Podle ministerstva je doba nepřítomnosti žalobce od jeho odjezdu z České republiky do uzdravení v srpnu 2008 řádně omluvena doloženými doklady. Žalobce požádal o obnovu povolení k pobytu v březnu 2009, avšak o vízum požádal až dne 1. 10. 2009. Vízum bylo žalobci uděleno dne

11. 10. 2009, nicméně žalobce přicestoval až dne 1. 3. 2010, což je téměř pět měsíců po obdržení víza. Žalobce se svým návratem nijak nespíchal a kromě údajných průtahů na zastupitelském úřadu neuvedl žádný důvod, proč přicestoval až dne 1. 3. 2010.

10. Žalovaná v napadeném rozhodnutí připouští, že výčet závažných důvodů ve smyslu § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců není taxativní, zjevně však musí jít o důvody srovnatelné intenzity jako je tomu u důvodů v uvedeném ustanovení demonstrativně uvedených. V případě onemocnění lze za liberační důvod považovat jen onemocnění závažné, nikoli zdravotní obtíže menší závažnosti, neboť jde o omezení provedené výslovně zákonodárcem. Dále žalovaná dokládá, že žalobci byly zastupitelským úřadem poskytnuty na jeho dotazy věcně správné odpovědi a bylo mu vystaveno vízum. Žalobce však po určitou dobu úmyslně nepostupoval v souladu s informací, která mu byla sdělena. K vystavení vstupního víza (udělovaného z moci úřední) ani za účelem prodloužení platnosti průkazu o povolení k trvalému pobytu nebyl žalobce povinen předkládat dokumenty úředně přeložené do českého jazyka, proto jsou jím uváděné překážky liché.

Posouzení žalobních bodů

11. Podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec pobýval mimo území států Evropské unie nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců, pokud nebyla odůvodněna závažnými důvody, zejména těhotenstvím a narozením dítěte, závažným onemocněním, studiem nebo odborným školením anebo pracovním vysláním do zahraničí.
12. Z obsahu dosavadních podání stran je zřejmé, že jedinou ve věci spornou otázkou je hodnocení nepřítomnosti žalobce na území členských států Evropské unie včetně České republiky v období od 17. 8. 2008, kdy je lékařskou zprávou doložena stabilizace zdravotního stavu žalobce, do 28. 2. 2010, resp. posouzení, zda žalobci svědčí liberační důvod ve smyslu § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Nebylo tvrzeno ani prokázáno jakékoli přerušení nepřítomnosti žalobce na území Evropské unie tak, aby žádná její část nebyla delší než 12 kalendářních měsíců. Pro účinnou aplikaci liberačního důvodu by postačovalo prokázat, že tvrzený závažný důvod nepřítomnosti přesahuje v rámci uvedeného období ve svém součtu dobu cca 6,5 měsíců.
13. Pojem „závažné důvody“ v § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců představuje neurčitý právní pojem. Zákonodárce sice uvádí některé situace, které lze pod něj podřadit, avšak nadále ponechává ministerstvu, respektive žalované, určitou míru volnosti. V případě neurčitého právního pojmu tato volnost spočívá v interpretaci tohoto pojmu. Odborná literatura uvádí, že „[p]ři interpretaci neurčitých právních pojmů se uvážení orgánu zaměřuje na konkrétní skutkovou podstatu a její vyhodnocení. Objasní si význam neurčitého pojmu a jeho rozsah a hodnotí skutečnosti konkrétního případu z toho hlediska, zda je lze zařadit do rámce vytvořeného rozsahem neurčitého právního pojmu.“ (HENDRYCH, D. a kol. *Správní právo. Obecná část*. 8. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 80). Interpretaci tohoto pojmu přitom ministerstvo, ani žalovaná nemohou pominout, neboť se jedná o nezbytnou podmínku aplikace citovaného ustanovení (srov. též např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2015, č. j. 1 Azs 200/2014-27, č. 3200/2015 Sb. NSS). Lze-li zařadit skutkové okolnosti případu pod pojem „závažné důvody“, platnost povolení k trvalému pobytu nemůže být podle tohoto ustanovení zrušena. Jestliže však skutkové okolnosti případu pod uvedený pojem podřadit nelze a jsou-li splněny další podmínky, ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu zruší. Postup spočívající ve vyhodnocení skutkové

podstaty, určení významu uvedeného pojmu a zařazení či nezařazení konkrétních okolností pod něj se přitom musí bezpodmínečně projevit v odůvodnění rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu. Jen takové rozhodnutí pak může být považováno za řádně odůvodněné a tedy přezkoumatelné.

14. Soud poukazuje rovněž na judikaturu, podle níž musí mít závažné důvody vztah k cizinci, o jehož povolení k trvalému pobytu jde (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 306/2014-50). Nejvyšší správní soud podle citovaného rozhodnutí tento vztah chápe tak, „že zde existuje určitá skutečnost (závažný důvod), která cizinci buď objektivně brání opustit zahraničí (např. povodeň), nebo která pro něj představuje svou povahou velmi silnou vnitřní motivaci setrvat v zahraničí nepřetržitě i po dobu překračující 12 měsíců. Že jde ve druhém zmíněném případě o velmi silnou motivaci, musí být objektivně pochopitelné.“ Závažné důvody tak mohou mít charakter ryze objektivní (existuje zde objektivní překážka, která znemožňuje návrat cizince bez ohledu na jeho vůli), nebo naopak subjektivní (cizinec nemá po určitou dobu vůli se navrátit, a to z objektivně pochopitelných důvodů).
15. Soud se nejprve zabýval otázkou, zda správní orgány respektovaly závazný právní názor vyslovený v předcházejícím rozsudku zdejšího soudu ze dne 4. 9. 2015, č. j. 47 A 28/2013-52, jak to zpochybňuje žalobce. Dřívější rozhodnutí žalované bylo zrušeno pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, neboť správní orgány nevysvětlily, jaký obsah dávají neurčitému právnímu pojmu „závažné důvody“ a tvrzeními žalobce o naplnění liberačních důvodů se zabývaly nedostatečně. Soud je toho názoru, že v nyní přezkoumávaném rozhodnutí žalované důvody rozhodnutí nechybí a napadené rozhodnutí tak z tohoto důvodu není nepřezkoumatelné. Pokud soud zavázal správní orgány k vymezení pojmu závažných důvodů a uvedení úvah o možném podřazení skutkových okolností, na něž žalobce v průběhu řízení poukázal, do jejich rámce (str. 8 citovaného rozsudku), napadené rozhodnutí tomuto pokynu soudu odpovídá a je plně přezkoumatelné.
16. Pokud jde o zdravotní stav žalobce v rozhodném období, je prokazován toliko úředně ověřeným překladem lékařské zprávy lékaře ARO Zdravotního střediska v A., který konstatuje, že i po plné stabilizaci zdravotního stavu žalobce k datu 17. 8. 2008 (tj. po více než 3,5letém soustavném léčení) u něj nadále přetrvává zhoršení paměti (retrográdní amnézie) a lehká úzkost (mírná anxiozita). Posuzováno v kontextu s ostatními skutečnostmi a důkazy vyplývajícími ze spisového materiálu, pak i bez odborného vyjádření či znaleckého posudku si správní orgány mohly učinit úsudek o tom, že v případě žalobce se již nejedná o závažné onemocnění ve smyslu § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná důvodně poukázala na lékařskou zprávu, která neobsahuje informaci, že by tento stav vyžadoval další léčbu, hospitalizaci nebo návštěvy u lékaře. Současně svůj stav nepovažoval za překážku návratu do České republiky ani sám žalobce (odkazováno na jeho výslech, kdy se vyjádřil, že po skončení rehabilitace se cítil dobře). Z lékařské zprávy nevyplývá, že by lékař žalobci zakázal cestování a fyzickou námahu, jak žalobce tvrdil v průběhu výslechu. Ačkoli žaloba obecně uvádí, že žalobce „byl i poté díky svému zdravotnímu stavu značně omezen“, z žaloby ani správního spisu nevyplývá, jak konkrétně a v jakém rozsahu byl v běžném životě omezen a zda případné omezení bylo způsobitelné bránit mu např. v úředním styku a vyřizování běžných záležitostí. Žalobce rovněž nikdy netvrdil, že jemu sdělené informace zapomněl v důsledku zhoršení

paměťových schopností. Žalované tak nelze vytýkat, že následný zdravotní stav žalobce nepokládala za závažné onemocnění.

17. Dále je třeba konstatovat, že v intencích právního názoru soudu nepovažovala žalovaná výčet závažných důvodů dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců za uzavřený, proto se zabývala otázkou, zda zdravotní problémy menší intenzity lze podřadit tomuto ustanovení (jako další, tam neuvedený důvod). Dospěla přitom k logicky správnému závěru, že tomu tak není. Soud se ztotožňuje s výkladem žalované, že uvedl-li zákonodárce výslovně v jedné z variant požadavek „závažného onemocnění“, nebylo jistě jeho úmyslem považovat za závažný důvod kterékoli onemocnění, byť menší závažnosti. Postavení lehkých zdravotních problémů žalobce na roveň závažnému onemocnění by bylo interpretační vadou, obcházením zákona nepřipustně extenzivním výkladem neurčitého právního pojmu. V zákoně neuvedené důvody by měly vždy být srovnatelné závažnosti jako důvody demonstrativně uvedené. Žalobní bod je nedůvodný.
18. Žalobce současně namítá, že musel čelit administrativním překážkám a chaosu na českém zastupitelském úřadu v Alžíru. Nelze mu vytýkat opatrování nadbytečných podkladů, neboť bylo způsobeno nejasnostmi.
19. V prvé řadě soud na podkladě obsahu spisového materiálu konstatuje, že případ žalobce nelze označit za nijak zvlášť komplikovaný, a to ani po stránce skutkové, ani po stránce právní. Žalobce se nacházel v životní situaci, která se významně neodlišuje od okolností, za nichž ostatní cizinci zdržující se v zemi svého původu žádají o prodloužení doby platnosti průkazu o pobytu na území České republiky. Dále je nutno poukázat na skutečnosti, které vyplývají z výpovědi žalobce; v září 2008 navštívil českou ambasádu, kde mu bylo přes domovní telefon sděleno, že musí požádat o vstupní vízum („krátkodobý pobyt“), což pokládal za krácení svých práv. Z důvodu nevpustění do budovy ambasády a také proto, že mu nechtěli rozumět, poslal doklady o své nemoci („spis“) českým orgánům poštou, což žalovaná logicky interpretuje tak, že v té době již měl k dispozici přeložený doklad o svém onemocnění.
20. Správní spis obsahuje barevné kopie pouze dvou cizozemských listin: rukou psané lékařské zprávy ze dne 17. 8. 2008 v rozsahu necelých tří stran A4 a vyplněného tiskopisu „potvrzení o hospitalizaci“ ze dne 27. 12. 2008 (obojí ve francouzštině) s překladem vyhotoveným podle tlumočnické doložky dne 8. 3. 2010, tj. po návratu žalobce do České republiky. Do spisu byly tyto písemnosti doručeny dne 12. 3. 2010 spolu s vyjádřením zástupce žalobce k zahájení správního řízení. Není tudíž zřejmé, zda žalobce vůbec nějaké překlady pořídil ještě za svého pobytu v Alžírsku, což měl být důvod prodlevy s návratem. Žádné jiné doklady či písemnosti žalobce neopatřil a nepředložil.
21. Od září 2008 tedy žalobce věděl o nutnosti požádat o krátkodobé vízum ke vstupu na území, aby si mohl vyřídit prodloužení doby platnosti průkazu o pobytovém oprávnění, přesto však o vydání tohoto víza požádal teprve dne 1. 10. 2009, tj. více než 12 měsíců po návštěvě ambasády. Podstatné je i to, že z výpovědi žalobce ani z žádného jeho písemného podání nevyplývá tvrzení, že by mu zastupitelský úřad podal nesprávnou nebo hrubě zavádějící informaci o dalším úředním postupu, např. že by mu bylo sděleno, že je povinen obstarat úřední překlady dokumentů do českého jazyka. Podání žádosti o vydání víza navíc nelze vnímat jako skutečnost automaticky přerušující dobu nepřítomnosti ve smyslu § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, zvláště pokud doba vyřizování víza byla opravdu minimální (10 dnů, žalobce je obdržel dne 11. 10. 2009) a kromě toho žalobce i jako právní

laik mohl předpokládat, že vyřízení žádosti o vízum si může z povahy věci vyžádat nějaký čas. Žalobce bez zřejmého důvodu přicestoval do České republiky až v závěru doby platnosti víza (platné do 8. 4. 2010), po více než čtyřech měsících od jeho vystavení. Ministerstvo ani zastupitelský úřad tak nezpůsobily žádné průtahy, jež by byly uznatelné jako liberační důvod nepřítomnosti žalobce. Podle spisu podal žalobce žádost o prodloužení doby platnosti průkazu o povolení k pobytu cizince až dne 27. 5. 2011.

22. Žalobce měl tedy v období od září 2008 k dispozici relevantní a správné informace o podmínkách vstupu na území České republiky, a ač mu v tom nebránila žádná objektivní ani subjektivní překážka, vrátil se do České republiky až dne 1. 3. 2010. Třebaže žádost o vydání víza nepředstavovala administrativně náročnou proceduru, žalobce nejednal v souladu s poskytnutou informací, postupoval nanejvýš liknavě a neúčelně a následně neodůvodnil, co rozumí nejasnostmi a chaosem v činnosti zastupitelského úřadu a v jakém období mělo docházet k průtahům v jeho postupu. Není zřejmé, jaké doklady žalobce v tak dlouhém období (17 měsíců) shromažďoval, zda vůbec a případně z jakého důvodu pořizoval jejich překlad do českého jazyka a co mu bránilo realizovat návrat do České republiky. Tím spíše, že věděl o pozbytí platnosti průkazu o povolení k trvalému pobytu a o nezbytnosti zažádat o vstupní vízum, měl organizovat své kroky tak, aby se vyhnul právním následkům spjatým s tak dlouhou nepřetržitou nepřítomností v České republice. Není pravdou, že se žalobce snažil řešit svou pobytovou situaci nejrychlejším možným způsobem. Prodlevu s návratem tak nelze přičítat nikomu jinému než žalobci. Žalobní bod soud shledal nedůvodným.
23. Poslední žalobní bod zpochybňuje činnost správních orgánů a poukazuje na neúměrnou délku řízení, které bylo zahájeno z moci úřední. Žalovaná v napadeném rozhodnutí odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2006, č. j. 2 Afs 96/2004-80, a konstatovala, že délka správního řízení nezpůsobuje nezákonnost výsledného rozhodnutí. Možnosti obrany proti nečinnosti jsou vymezeny zákonem a žalobce jich úspěšně využil. Skutečnost, že došlo ke zrušení předchozích rozhodnutí ministerstva i žalované, není bez dalšího vadou, jež by zatížila nyní přezkoumávané rozhodnutí.
24. Soud se s tímto názorem žalované ztotožňuje, neboť ani nepřiměřená délka správního řízení není zákonným důvodem pro jeho zastavení, což platí i pro řízení zahájená a vedená z úřední povinnosti. Dobu trvání předmětného řízení nepovažuje soud za přiměřenou, neboť nešlo o věc právně složitou a nebylo prováděno rozsáhlé dokazování. Žalobce se přitom na průtazích v řízení nijak nepodílel, naopak uplatňoval prostředky k jejich zamezení či odstranění. Rozhodnutí ve věci je současně pro žalobcovo právní postavení významné, neboť je mu odnímáno nejvyšší pobytové oprávnění. Uvedený nesprávný úřední postup však nemůže mít vliv na způsob rozhodnutí o věci samé. Názor žalobce, že čím delší pobyt cizince na území, tím silnější by mělo být jeho právní postavení, nevystihuje okolnosti tohoto případu, je velmi zjednodušující a paušální. Okolnost, že meritorní rozhodnutí bylo opakovaně zrušeno, není vadou řízení způsobující nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

25. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout i bez námítky, zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

26. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na plnění běžných povinností správního orgánu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 9. prosince 2019

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu